

*Присвячено любителям
Сторожких Струдлів.
Хай буде сила з вами усіма,
двоногими й чотирилапими*

1. Пиріжки!

Моєї вини тут немає. Я просто стрибала собі в фургончику, оце й усе. А що ж тут такого? Якщо вже на те пішло, від мене було багато користі. Тревор Двоногий – тобто той хлопець, який мав би нібито опікуватися мною, – кудись повіявся. Він завжди отак зникає, а потім бере й губиться. Його було б варто тримати на повідку. А коли Тревор губиться, він стає безнадійний і починає

шукати мене. “Стрілко? СТРІЛКО!” – І що мені робити? Я Ж ТО ЗНАЮ, ДЕ Я Є. ЦЕ ВІН ЗАГУБИВСЯ!

Отож бо Тревор, як завжди, зник, залишивши мене напризволяще. Я собі дріботіла, приношуючись, а там стояв отой фургончик з відчиненими ззаду дверцятами, то я й зазирнула в нього, і знаєте що? Там було повно пиріжків і булочок з сосисками. Повнісінько! Цілий фургончик з пиріжками й булочками. Моїми улюбленими!

І я тоді подумала: “Гмм, і хто ж то залишив отак усі ці пиріжки? Та ж будь-кому їх легко поцупити”.

Річ у тому, що я завжди уявляла себе типу супер-розумною собакою-сторожем, тільки ніколи не мала нагоди це продемонструвати.

Я би була екстраординарною сторожовою собакою, яка володіла б, мабуть, екстраординарною силою і мала б екстраординарне ім'я. Я б називала себе СОБАКОЮ СТОРОЖКИЙ СТРУДЕЛЬ.

СТОРОЖКИЙ – бо це слово звучить супер-круто, а СТРУДЕЛЬ – бо Собака Сторожкий Струдель любить їсти струдлі. (Йдеться,

звичайно, про мене – це я люблю струдлі. БАГАТО СТРУДЛІВ.) Ну, і СОБАКА – бо я собака.

Собака Сторожкий Струдель живе в моїй голові, де її ніхто не бачить, окрім мене. Вона володіє дивовижною естраординарною силою, котру здобуває, поїдаючи ЕКСТРАОРДИНАРНІ СТОРОЖКІ СТРУДЛІ з варенням усередині і глазур'ю зверху. Ці струдлі теж сидять у мене в голові, та це ВЕЛИКА ТАЄМНИЦЯ, тому нікому цього не кажіть.

Коли настають тяжкі часи, я просто поглинаю один із моїх екстраординарних струдлів і КЛАЦ!!! Я стаю Собакою Сторожкий Струдель, а тоді: “Хвіть! Шасть! Гр-р-р-р-р! Хап!”

Але з того Тревора користі як з козла молока. Він ніколи не дає мені нічого сторожити.

Та я не нарікаю, бо люблю Тревора і його батьків. Просто з них усіх, двоногих, мало користі. Ви тільки уявіть, що маєте всього дві лапи! Трохи стрьомно, правда?

Мені ніколи не випадала нагода показати їм усім, на що я здатна. Я б могла стати найкращою в світі сторожовою собакою, і якби приперся грабіжник, я б вистрибнула, люто загавкала б і почала б кидатися на нього, типу: “Стриб-скок! Стриб-скок!” А якби бандити підступили ближче, я б схопила їх за кісточки ніг і почала б кусати, типу “Хвять-хвять! Трісь-трісь!”. А вони б тоді заверещали щось типу: “Ой-ой-ой!”, а я б загарчала: “Ага! Так тобі і треба, паскудний грабіжнику. Будеш знати, як красти чужі речі. У тебе на хвості Собака Сторожкий Струдель!” Вони б тоді дреме-

нули навіть, але поволі, бо мали б тільки дві стрьомні ноги.

Отож бо я стояла там, найсупер-дуперовіша у світі сторожова собака, а прямо переді мною, мало не торкаючись мого носа й мало-мало-мало не залазячи мені до рота, лежали всі ці пиріжки і булочки з сосисками. Я майже чула, як вони мені гукали: “Гей, це ж ми, ціліська купа гарних пиріжків, що їх можна поцупити!”

ДУРНІ ПИРІЖКИ! То ж я й подумала: гаразд, я стану Собакою Сторожкий Струдель, залізу ззаду в цей фургончик і їх обєрігатиму. Мене за це, мабуть, нагородять орденом, якого вручатиме сама королева, я тільки маю надію, що вона не спробує пришилити його мені на хвіст, бо я тоді підстрибну. Краще б його почепити на стрічку. **Жовту.**

І ще, мабуть, я отримаю якусь винагороду, типу пожиттєвого постачання пиріжками, і я їх тоді зможу принести своїм трьом цуценятам, бо це найкращі цуценята **В ЦІЛОМУ БІЛОМУ СВІТІ**, яких я люблю не тільки понад усе, а понад понад усе. Тоді мої цуцики знатимуть, яка відважна

і розумна в них матуся, і знаєте, хто ця матуся? Я САМА!

Ось чому я й залізла ззаду в той фургончик. Я там усе оглянула, щоб пересвідчитись, чи не ховається бува десь пиріжковий злодій, і знаєте, що я знайшла? Велику булочку з сосискою, прямо на підлозі. Навіть не одну, а три булочки з сосисками, які лежали НА ПІДЛОЗІ! Які ж дурні ці булочки! Самі лізуть у халепу, правда?

Я сказала: “Алло, алло. Чого це ви лежите тут, а не в ящику?” Я вже збиралася було покласти одну з них назад, коли подумала: “Гмм, а може, це не справжня булочка з сосискою, а лиш підробка?”

Я знаю, що бувають пиріжки-підробки, бо колись такого з’їла. Це сталося помилково. Я не збиралася його їсти. Принаймні не в тому сенсі, бо я таки ХОТІЛА його з’їсти, але ж я думала, що то був справжній пиріжок, а він, як виявилось, був зроблений з фарбованого пластику. Він смакував гидотно, і я мусила виблювати його, типу “Бе-е-е-е-е!”

Усі ці уламки пластику порозліталися тоді навсідч з мого рота, творячи розгар-

діяш, люди почали верещати і гнатися за мною (вкотре), але на це мені було начхати, бо я вмю тікати як навіжена, наче ракета, мов некерована торпеда. Правду кажучи, я, мабуть, найшвидша собака у світі. (Хоч і не дуже вправно зупиняюся). І взагалі, для чого робити пластмасові пиріжки? Який у цьому сенс?

Отож бо я й поміркувала: “Ця булочка може бути типу того гидотного пиріжка, а перевірити, чи вона справжня, можна тільки одним чином – скуштувати її”.

2. Пиріжковий злодій!

Я спробувала одну булочку на зуб. На доторк вона була точнісінько як булочка з сосискою. Це була перша гарна ознака. І на запах вона була точнісінько як булочка з сосискою. Це була друга гарна ознака, тому я її всю облизала, щоб остаточно в цьому переконатися, і смакувала вона точнісінько як булочка з сосискою, а це вже була найгарніша ознака. Я поглянула на булочку, а булочка поглянула на мене, і я

поміркувала: “Ага! А що, як вона тільки ззовні смакує як булочка з сосискою, а всередині там якась гидота, типу гірчиці або кориці?” Ну, але ж перевірити це можна було тільки одним способом, тому я розкусила її, і знаєте що? Там не було жодної гірчиці чи кориці. Там була сосиска. Прямо всередині.

Булочка тепер була вже трохи пожована, тож я собі поміркувала, що варто її цілком проковтнути. Тоді я перевірила ще й ті дві булочки з сосисками, які лежали на підлозі, щоб пересвідчитися, чи вони не підроблені, і знаєте що? Вони були справжні. А отже, мені нічого не залишалось, як сидіти там і оберігати решту пиріжків і булочок, щоб ніхто бува не прийшов і не зжер їх.

І саме тоді мені стрілила в голову ГЕНІАЛЬНА ІДЕЯ. Скажімо, коли Тревору Двоногому дають кишенькові гроші, він ховає їх у скарбничку-свинку, оберігаючи від грабіжників. А моя геніальна ідея полягала ось у чому. Я подумала: “Я ж можу покласти всі ці пиріжки у спеціальну скарбничку для пиріжків, і тоді їх ніхто не зможе вкрасити. Я не маю скарбнички-свинки, але маю

скарбничку-собачку. Бо Я САМА – така скарбничка!

Правда, розкішна ідея? Отож бо я й почала поглинати всі, які могла, пиріжки й булочки, щоб вони опинилися в безпеці. І тут я побачила якогось двоногого, що наближався до задніх дверцят фургончика. Це був КРАДІЙ БУЛОЧОК ІЗ СОСИСКАМИ! Я знала, що це грабіжник, бо в нього були чорні окуляри. Ось і настав мій час. Не було сумніву, що за це мене нагородять орденом і пожиттєвим постачанням пиріжками!

Я причаїлася за ящиками й наготувалася гарчати, гавкотіти, стрибати, хапати його за кісточку ніг, типу ХР-Р-Р-Р-РЯСЬ! ХР-Р-Р-Р-РЯСЬ!

Та у рід у тому, що той чоловік і не збирався красти жодних пиріжків чи булочок із сосисками. Він просто взяв і зачинив дверцята. ГУП! А я залишилася всередині. Я почула, як він умоствився на переднє сидіння, тоді загуркотів двигун, і ми рушили з місця. ГУР-ГУР!

Він не мав цього робити! Не мав красти цілого фургончика! Мав красти тільки пиріжки!

Я ніколи не збагну тих двоногих. Навіщо йому було викрадати цілий фургончик, якщо достатньо було лише залізти ззаду й забрати звідти пиріжки?

Фургончик тарахкотів дорогою, а я міркувала, що ж нам діяти. Я хутко зрозуміла, що насамперед, у якості сторожової собаки, я маю зберегти решту булочок і пиріжків, заховавши їх надійно у свою скарбничку-со-

бачку. Отож бо я їх усі проковтнула, для чого мусила повитягати з ящиків і таке інше. Яка ж я розумниця!

Тоді я почала гавкати і дзявкотіти, типу "Гав-Гав-Гав!" Але водій мене не чув. Я стала стрибати на його кабінку. Кидалася на неї, шкрябала, кусала, гавкотіла, але все було намарно. **ВІН БУВ ГЛУХИЙ!**

У тих двоногих просто жахливий слух. Не те що в мене. Я навіть чую, як хроплять, засинаючи, мурахи. А в тих двоногих такі ідіотські манюсінські вушка – ви помічали це? Чого ж тут дивуватися, що вони погано чують. Ось у мене вуха, як і належить, великі й лапаті. А в моїх цуценят вуха взагалі, як вітрила!

Я спробувала сісти, але фургончик їхав звивистою дорогою. Мене жбурляло навсібіч, а невдовзі почало нудити. Я певна, що справа тут була не в пиріжках, а у фургончику, але мені стало дуже-дуже погано. Спочатку це мене трохи розізлило, бо зривався мій план, адже половина пиріжків і булочок опинилися знову на долівці фургончика, хоч і нагадували тепер якусь кашу-малашу. Але тоді я пригадала, якими пе-

ребірливими стають ті двоногі, коли їм ідеться про їжу. Вони, мабуть, і не захочуть їсти ці делікатеси. Тим паче, що вони тепер слизькі й парують.

Ми їхали страшенно довго. Здалося, цілий рік минув, а ще й запала темрява. Фургончик загальмував і зі скрипом зупинився. Я причаїлася за ящиком, щоб кинутися на злодія, типу “ГАР-Р-Р! ГАР-Р-Р!”

Прочинилися задні дверцята. Я обережно визирнула. Той двоногий тип був лисий, а ще він зняв свої чорні окуляри. Я поміркувала: “Якось дивно. Тепер він уже не здається грабіжником”. Коли він прочинив дверцята, то аж заточився, схопився за носа й вирячився на брунатні купки, що ними була всяяна долівка фургончика. Я подумала: “Ага, ось і настала мить моєї слави! Я отримаю орден і зустрінуся з самою королевою!”

Отож бо я уявно з’їла супер-пупер-екстраординарного струддя і перетворилася на дивовижно хоробру й безстрашну Собаку Сторожкий Струдель. Я вистрибнула з-за ящика, щоб загарчати типу “ГАР-Р-Р! ГАР-Р-Р!”, але мій живіт і далі почував себе непевно після

хиткої подорожі, тож я натомість блювонула йому прямо на штани. Він заверещав, наче жінка, що побачила величезного павука, ну, а мені такого типу вереск добре відомий. Це означає халепу, тож я помчала навтьоки якомога швидше, тобто незрівнянно швидше за того типа, що мав лише дві стрьомні ноги, і миттю зникла в п’їтмі. Ги-ги! Іноді я буваю такою розумницею.

А тоді я роздивилася, де ж я тепер була. Або, можна сказати, я роздивилася, де ж мене тепер не було. Бо я потрапила туди, де не було нічого. Я безнадійно ПРОПАЛА.

3. Там, де нема нічого

Яка темна й безмісячна ніч! Мушу вам сказати, що мені аж мурашки по спині побігли. Завивав вітер, і ухала якась сова. Вони такі старомодні дами, ті сови. Тільки те й роблять, що ухають типу “Ух-уух!”, немовби бояться темряви. Чому б їм не прокидатися вдень, коли сяє сонечко? Я от не боюся темряви, бо Собака Сторожкий Струдель не боїться НІЧОГО.